

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzotta šte. 18
Poduredništvo:
Trst, Vico delle Rose šte. 7

Cena: Posamezna šte. L 25
Naročnina: Mesečno L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190
Poštno ček. račun: šte. 21 12110

Leto VII - Štev. 9

Gorica - 3. marca 1955 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Papež Pij XII. Srečanje s Hitlerjem in Stalinom

Pred božičnimi prazniki je ves krščanski svet trepetal zaradi življenja sv. očeta Pija XII. Danes se vsi toliko bolj veselimo, da je po prestani bolezni okreval in da je začel zopet z rednim opravljanjem dolžnosti svoje visoke službe. Posebno se veselimo te dni, ko se spominjamo 16. obletnice njegove izvolitve in kronanja za papeža. Pij XII. in Churchill sta zadnja dva velika protagonista iz svetovnih dogodkov zadnjih 20 let in oba 80-letnika. Vsi drugi so izginiti, smrt jih je pobrala. Mussolini, Stalin, Roosevelt, Hitler in še drugi, vsi so že odšli tako ali tako. Pri tem mi prihaja v spomin, kar je o Piju XII. napisala »Koroška kronika« lansko leto.

Ko je bil sedanji papež kot nadškof Pacelli še papeški nuncij v Hitlerjevi Nemčiji, je moral, kot je v diplomaciji navada, v imenu vsega diplomat. zbora ob novem letu ali izrednih prilikah čestitati Hitlerju. Njegove dostojanstvene in svečane obleke Hitler ni mogel prenesti in je kar drhtel od zavisti, da bi svoje ljubljence in sveda tudi sebe napravil za najlepša in najpopolnejša bitja v krasnih uniformah. Po nekem sprejemu je skliceal k sebi svoje arhitekta in umetnostne referente, da bi napravili uniforme zanj in njegove veličine po kroja, ki ga je nosil nuncij Pacelli. »Pomislite, ta Pacelli v svoji obleki, saj je bil tako velik, da je zavel prostor od nebes do tal...«

Četudi je Hitler sovražil Pacellija in četudi je rekel, da bo kot zmagovalni cesar s svojim konjem zajahal v cerkev sv. Petra v Rimu, je vendar slutil veličino, ki jo daje osebnost službi, ne pa obleka osebi. Toda Hitlerja in njegovega tisočletnega kraljstva še zdavnaj ni več, niti toliko ni ostalo za njim kot sicer za najnavadnejšim človekom: grob! Pacelli pa je res zavel prostor med nebom in zemljo, ko je 2. marca pred 16. leti postal vidni Kristusov namestnik na zemlji, suvereni gospodar vatičanske države in slovesno zavel prestol v cerkvi sv. Petra, ki ima najveličastnejši nagrobni spomenik na svetu in največ podanikov.

Zgodovina se ponavlja in je neizprosna, nekoga vzdigne do odločujoče osebnosti v svetu, drugega najmočnejšega pa podere na tla. Napoleon je dal zapreti papeža, pa je potem sam umrl kot jetnik na otoku Sv. Helene. Ko že ni bil več tako prevzetan, je l. 1812 moral odgovoriti enemu svojih generalov, kako naj postopa s papežem v Rimu. Napoleon mu je odgovoril: »S papežem ravnajte tako, kakor da ima vojsko, ki šteje 100.000 mož.« Ta izjava je veljala tedaj toliko, kot če bi danes nekdo rekel, da ima Vatikan zalogo atomskih bomb. Ko je bil Churchill zadnji pri Stalinu, ga je tudi opozarjal na papeža Pija XII. in na to, da bi bilo primerno, da komunisti s katolicizmom primerneje postopajo. Stalin pa se je nasmel in vprašal Churchilla, koliko divizij ima papež. Ko se je Churchill vrnil v London, je sporočil to vprašanje Piju XII. Ta je odgovoril Churchillu, da naj sporoči Stalinu sledeče: »Recite mojemu

škega gradu Jeruzalema, ampak se je moral umakniti v Luciforograd. Z vsemi svojimi zmagovitimi armadami in štabi zdravnikov in kljub vsem pomlajevalnim metodam ni mogel premagati smrti, kaj šele predstavnika vere, ki je v razmerju do komunizma kot ogenj in voda. Tudi njegovega zvestega georgijskega rojaka Berije, vsemogočnega policijskega šefa, ni več. On, ki je dal toliko ljudi obsoditi na smrt, je bil sam obsojen na smrt. Toda kot svojo zadnjo prošnjo pred smrtjo je izrekel, da hoče imeti sv. pismo. To zadnjo prošnjo so mu kot vsakemu obsojencu ugodili in tako je, upamo, lahko bral tudi besede Kristusove: »Ti si Peter, skala, in na to skalo bom sezidal svojo cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala...« In morda je tedaj njegova misel poletela iz Moskve v Rim...

Ko sedaj obhajamo papežev šestnajstletni jubilej, naj tudi naše misli poletijo v Rim, pa ne kot obupanega obsojenca na smrt, ampak kot vernih katolčanov, srečnih in ponosnih, da lahko izrečemo čestitke svojemu očetu in vladarju, osebnosti, kakor jih je malo v zgodovini človeštva. Izreka mo svoje čestitke sv. očetu in mu obljublamo svojo vdanost tudi v imenu naših rojakov, ki bi to radi storili, a jim rdeči režim ne pusti, z željo, da bi tudi njih preganjali spoznali, kar je spoznal Berija, da je Cerkev sezidana na skali, ki je neporušna. Oni bodo prešli, Cerkev pa ne bo prešla in bo tudi na njih grobovih molila: »Miserere...«

Jožefu, da bo moje divizije srečal v nebesih...«

Tudi Stalina ni več in že je srečal papeževe divizije in legije nebeskih angelov in svetnikov pod poveljstvom generalisima sv. Mihaela, ki mu niso pustile zavzeti nebe-

Bonnska zbornica potrdila pariške sporazume

Zapadnonemška zvezna zbornica je potrdila koncem preteklega tedna vse štiri pariške sporazume v drugem in tretjem branju. In potrdila jih je z veliko, naravnost dvotretjinsko večino, z izjemo sporazuma o Posarju, ki je bil potrjen le z navadno večino glasov. Tako je za sporazum, ki vrača Zapadni Nemčiji njeno samostojnost in ki določa konec zavezniški okupaciji, glasovalo 324 poslancev, proti pa 151 poslancev. Sporazum, ki se nanaša na nastanitev zavezniških sil na nemškem ozemlju v obrambo Zapadne Evrope, je bil potrjen s 321 proti 153 glasovom. Sporazum, ki dovoljuje zopetno oborožitev Zapadne Nemčije ter njeno vključitev v Atlantsko in Zapadnoevropsko zvezo je dobil 314 glasov proti 157 nasprotnim in dvema vzdržanim glasovoma. Francoskonemški sporazum o Posarju pa je bil ratificiran z 263 proti 202 nasprotnima in devetim vzdržanim glasovom.

Sporazume mora potrditi še Zvezni svet, ki ga tvorijo odposlanci posameznih nemških dežel. Nobenega dvoma ni, da bodo pariški sporazumi dobili tudi v Zveznem svetu potrebno večino. Takrat se bo ublažil v Zapadni Nemčiji politični boj, ki je zavzel v zadnjih mesecih zelo nevarne oblike in ki je grozil zastrupiti nemško notranje politično življenje.

Ta boj med vladnimi strankami na eni in med Ollenhauerjevo stranko na drugi strani se je vodil že več let. Vodja nemških socialnih demokratov Ollenhauer je stal že od prvega začetka na stališču, da mora biti prva skrb bonnske vlade, da pride do združitve Vzhodne in Zapadne Nemčije. Zato bi bilo treba po njegovem mnenju poskusiti vse, da pride do te združitve. To je tudi razlog, da je njegova stranka nasprotovala ratifikaciji pariških sporazumov, češ da bi podpis teh sporazumov s strani bonnske vlade pomenil dokončno in nepreklicno razdelitev obeh Nemčij. Toda iz zadnjih debat v bonnski zbornici je razvidno, da socialni demokrati niso bili samo za združitev obeh Nemčij, ampak tudi za to, da bi ostala Nem-

čija nevtralizirana in neoborožena država. V tem oziru so se gledanja soc. demokratov popolnoma strinjala s stališče Sovjetske zveze, ki bi hotela nevtralizirati neoboroženo Nemčijo, da bi jo mogla pozneje tem laže spremeniti v sovjetsko satelitsko državo.

Čisto nasprotno stališče so zastopale stranke sedanje vladne koalicije. Tudi njim je združitev Vzhodne Nemčije zelo pri srcu in priznati je treba, da je Adenauerjeva vlada napravila vse mogoče, da bi prišlo do te združitve, toda vsa njena prizadevanja kakor tudi vsa prizadevanja zapadnih velesil niso rodila nobenega uspeha. Sovjetska zveza bi privolila v združitev obeh Nemčij, a sa-

mo pod pogoji, ki jih nobeden demokratični narod ne more sprejeti in ki bi privedli vsi Nemčijo prej ali slej v popolno sovjetsko odvisnost. In zato je povsem razumljivo, da se je bonnska vlada odločila, da podpiše pariške sporazume ter da zagotovi s tem 50 milijonom Nemcev svobodo in neodvisnost. Sedanja nemška vlada je tudi prepričana, da bo svobodna in oborožena Zapadna Nemčija mogla v zvezi z zapadnimi velesilami laže doseči združitev z Vzhodno Nemčijo. Sicer pa ni Sovjetska zveza nikoli mislila resno, da bi vrnila Vzhodni Nemčiji neodvisnost; vse njene tozadevne obljube niso imele drugega namena, kakor da bi onemogočile oborožitev Zapadne Nemčije in njeno vključitev v zapadno obrambo.

Zato je res težko razumeti stališče nemških socialnih demokratov glede pariških sporazumov. Da bi dosegli svoj cilj, so prenesli boj zoper pariške sporazume ven na deželo ter zahtevali plebiscit, to je ljudsko glasovanje o tem vprašanju, akoravno je edino parlament po ustavi poklican, da odloči o tej zadevi. To razburjanje nemških volilcev je bilo tem manj na mestu, ker so se zadnje zbornične volitve vodile v znamenju boja za vključitev oziroma proti vključitvi Zapadne Nemčije v zapadni obrambni sistem.

Zanimiva je bila v tem oziru tudi debata, ki se je vršila od 24. do 27. februarja v bonnski zbornici glede pariških sporazumov. Kaj vse je prinesla Ollenhauerjeva opozicija pri tej debati na dan! Presojala in kritizirala je skoro vsako besedo pariških sporazumov, povsod je videla kako zanko zapadnih velesil, naperjeno zoper Zapadno Nemčijo, žalila je zapadne zaveznike na neštete načine, a skrbno se je pazila, da ne bi izgovorila kake obtožbe na račun Sovjetske zveze. Vsak demokratičen človek, ki je zasledoval potek te debate, kot jo je pisec tega članka zasledoval po radiu, je moral dobiti vsaj ta vtis, da so šli socialni demokrati v svojem boju zoper ratifikacijo pariških sporazumov odločno predaleč.

Naj omenimo danes še to, da se vrši zadnje čase tudi v italijanskem senatu razprava o pariških sporazumih. Ko bo završena, bomo tudi o njej kaj več poročali.

Nova francoska vlada

Po treh tednih vladne krize ima Francija zopet svojo novo vlado. Za investituro nove vlade, ki jo je sestavil radikalec Edgar Faure, je glasovalo 369 poslancev, proti pa 210.

Program nove vlade, ki ga je Faure razložil v svojem nastopnem govoru, obsega tele glavne točke: dokončna ratifikacija pariških sporazumov, francosko-posarski razgovori, alžirsko in tunizijsko vprašanje, dvig industrijske in poljedelske produkcije ter dvig življenjske ravni.

Vprašanje, ki ga je treba takoj ali v najkrajšem času rešiti, je dokončna ratifikacija pariških sporazumov. Francoska zbornica je sporazume že ratificirala, sedaj je vrsta na senatu, da jih potrdi. Le v slučaju, da bi senat sporazume zavrnil ali pa jih v kaki točki hotel spremeniti, pridejo sporazumi zopet pred narodno zbornico.

Drugo vprašanje, ki je tudi zelo nujno, je vprašanje Francoske severne Afrike, posebno pa vprašanje Alžira in Tunizije. Glede Tunizije so se vršili že precej časa s tunizijskimi zastopniki razgovori, ki pa niso dovedli do nobenega zaključka. Glede Alžira je Faure obljubil, da bo vlada spoštovala alžirski statut ter da bo poskušala utrditi povezanost Al-

žira s francoskim metropolitanskim ozemljem ne samo na političnem, ampak tudi gospodarskem in socialnem polju.

V novi francoski vladi so razen komunistov in socialistov zastopane vse stranke. Zunanji minister je Antoine Pinay, obrambni minister gen. König. Ljudski republikanci (demokristjani) imajo štiri ministre.

Ker ima vlada veliko večino zbornice za seboj, upajo mnogi, da se bo obdržala mnogo časa na površju. Drugi pa trdijo, da sedijo v novi vladi ljudje, ki imajo o važnih vprašanjih zelo nasprotna mnenja, in da zato ni veliko upanja, da bi nova vlada mogla ostati dolgo na krmilu francoske države. Londonski »Times« je mnenja, da si bo Faure za služil priznanje vseh francoskih zavestnikov že s tem, ako bo dosegel ratifikacijo pariških sporazumov.

Sovjetska miroljubnost

Novi sovjetski obrambni minister Georgij Žukov je imel ob priliki praznika sovjetskih oboroženih sil govor, ki jasno dokazuje, kaj sme svobodni svet pričakovati od »miro-

ljubne« Sovjetske zveze.

Maršal Žukov je dejal med drugim: »Politika, ki jo zasleduje Sovjetska zveza na Tihem oceanu, ni zadel na prijeten odmev v kapitalističnih državah, posebno pa ne v Združenih državah, ki nadaljujejo s pripravami na vojno ter razvijajo svojo vojno propagando.

Mi smo pripravljeno odgovoriti na kateri koli napad, je dejal Žukov, in tisti, ki jih zgodovina ni ničesar naučila, bi morali upoštevati vsaj to, kar se je dogodilo Hitlerju, ki je hotel pokazati svojo moč Sovjetski zvezi.

Naj mi bo dovoljeno, je zaključil maršal Žukov, da zagotovim Centralni komite kom. partije in našo vlado, da se vsi vojaki in mornarji Sovjetske zveze zavedajo svoje odgovornosti ter da bodo še nadalje utrjevali moč naše domovinske vojske.

Maršal Žukov je izdal poleg tega dnevo povelje, ki je prav tako zelo hbejvito.

Ameriški predsednik Eisenhower je pred tremi tedni ob imenovanju maršala Žukova za sovjetskega obrambnega ministra razodel, da sta bila z Žukovom ob koncu zadnje svetovne vojne velika prijatelja in da bi zato zelo želel, da bi ga prišel Žukov obiskat. Sedaj pa prihaja iz Washingtona vest, da je Eisenhower zavrgel zaradi napada maršala Žukova na Združene države vsako možnost takega sestanka.

Turcija in Irak

Turški ministrski predsednik Menderes in iraški prvi minister Nuri es Saïd sta zadnji petek podpisala v Bagdadu, glavnem mestu Iraka, obrambno pogodbo med Irakom in Turčijo.

Glasnik britanskega zunanjega ministrstva se je izrazil, da je angleška vlada sprejela novico o podpisu obrambnega pakta med Turčijo in Irakom z zadovoljstvom ter da je prepričana, da bo ta pakt pripomogel do stalnosti na Srednjem vzhodu.

Tudi v Washingtonu so sprejeli novico o tem dogodku z velikim zadovoljstvom. Ameriški politični krogi upajo, da bi ta pakt skupno z onim, ki veže Turčijo in Pakistan, utegnil služiti kot podlaga za sklenitev obrambne zveze, ki naj bi zajela še ostale države na Srednjem vzhodu ter jih povezala v obrambni sistem zoper mednarodni komunizem.

V Kairu je vest o podpisu turško-iraškega obrambnega pakta vzbudila mnogo jeze in nevolje. Kakor znano sta Irak in Egipt člana Arabske zveze, katera bi po zamisli Egipta ne smela biti povezana z zapadnimi velesilami. S tem, da je Irak sklenil obrambno pogodbo s Turčijo, se je indirektno povezal z Zapadom. Egiptovska vlada je že prej grozila, da bo v slučaju, ako bi prišlo do podpisa obrambnega pakta med Turčijo in Irakom, odpovedala medarabski obrambni pakt. To bo sedaj najbrže tudi storila, nakar bo povabila vse arabske države razen Iraka na konferenco ter poskušala ustvariti novo medarabsko zvezo.

Komisija v Vidmu

V Vidmu zadovoljivo nadaljuje z delom mešana italijansko-jugoslovanska komisija za ureditev obmejnega prometa. Čeravno niso še izdali nobenega uradnega poročila, se je kljub temu izvedelo, da so dosegli zadovoljiv sporazum skoro v vseh točkah, ki se tičejo obmejnega prometa med obema državama.

Lov na kite

Lov na kite v antarktičnih vodah poteka letos zelo ugodno. Doslej so ujeli čez 4.000 plavih kitov, lani v istem času pa samo 3.500. Nevarnost je, da bo zaradi donosnih lovov ta žival kmalu izumrla.

Druga postna nedelja

Tisti čas je vzel Jezus s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza, jih peljal posebej na visoko goro in se pred njimi spremenil: njegov obraz se je zasvetil ko sonce in njegova oblečila so postala bela ko sneg. In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija in sta govorila z njim. Oglasil pa se je Peter in rekel Jezusu: »Gospod, dobro je, da smo tukaj; ako hočeš, naredimo tukaj tri šotore: Tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« — Ko je še govoril, glej, jih je obsenčil svetel oblak, in glej, glas iz oblaka je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte.« — Ko so učenci to slišali, so padli na svoj obraz in se silno bali. Jezus pa je pristopil, se jih dotaknil in jim rekel: »Vstanite in ne bojte se!« — Ko pa so oči povzdignili, niso videli nikogar razen Jezusa samega. Ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: »Nikomur ne pravite tega, kar ste videli, dokler Sin človekov od mrtvih ne vstane.«

Spremenjenje Jezusovo na gori je prizor, kjer se nam v nebeškem sijaju odkriva Jezusova oseba. Apostoli, ki so pri tem navzoči, smejo zreti, kar je Jezus vedno človeškim očem zakrival. Srce jim je polno sreče in najraje bi videli, da bi vedno ostalo tako: »Dobro nam je tukaj biti...« Toda glas božji jim da razumeti, da je drugačna božja volja: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte!« Kljub močnemu vtisu tega doživljaja so apostoli še vedno čustvovali kakor posvetni ljudje. Ko je bil Jezus na Oljski gori zajet in zvezan od sovražnikov, je ostal sam. Človeška slabost je to, da je preveč otrok trenutka in da dela pod vtisom tega, kar trenutno vidi ali sliši.

Kristus je po svojem poslanstvu in poklicu Učitelj. Njegovi nauki so božji nauki, ne samo takrat, ko se sprejemajo z navdušenjem, ampak tudi takrat, ko jim svet nasprotuje

in jih zavrača. Hvala Bogu, da nam je postal takega učitelja. Njegova beseda je jasna, odkrita, nedvoumna. Razodeva nam resnice in dejstva, ki jih sam gleda, ki zanje ve z gotovostjo, nam jamči za njih resničnost s svojo lastno osebo in življenjem, jih potrjuje še s svojo smrtjo in čudovitim vstajenjem od smrti. Njegovo obnašanje in ravnanje je vseskozi v najlepšem soglasju s temi nauki — ne kakor drugi ljudje, ki se postavljajo kot učitelji človeštva, pa morajo hkrati priznati, da se svojih naukov žal ne držijo vedno v življenju, da jih torej ne vzamejo tako resno. Tudi ne kakor drugi modri pred njim, ki so bili sicer plemeniti in odkritosrčni, pa so morali priznati svojo nezmožnost, kako uravnati svoje razmerje do Boga in do drugih ljudi.

Razodeval nam je Kristus božjo dobroto in previdnost, pravičnost in usmiljenje tako, kakor nekdo, ki ve in si ne komaj domišlja. Življenje in človeške razmere ocenjuje Kristus čisto drugače, kot je vaje človek. Kaj je človeku bolj zaželeno kot bogastvo? On pa uči: »Blagor ubogim v duhu.« Nebrzdano, poželjivost vabi telesnega človeka, on pa hoče zatajevanje in združnost: »Blagor čistim v srcu.« Človeku se zdi, da je dosegel višek sreče, ko mu življenje poteka udobno in mirno. Ne tako on: »Blagor njim, ki so zavoljo pravice preganjani.«

Življenje okoli nas ne kaže, da si je svet ta vzvišena načela prisvojil. Kdo se torej moti? Bog priča za svojega Sina, edino za svojega Sina. Vsi oni, ki so to božjo besedo vzeli popolnoma resno, se svetijo kot luči na nebu krščanskega sveta. S tem, da je Cerkev take junake popolnega krščanstva uvrstila v število svetnikov, nam je hotela tudi podati nazornih zgledov, kako je treba Kristusov nauk izvajati v življenju.

Prav potrebno je zato, da se potrudimo tudi mi, da se bolj spoznamo z vzgladnim življenjem teh božjih izvoljencev.

Iz postnega pastirskega pisma trž. g. škofa

VELIKONOČNA SVETA SPOVED

Spovedujemo se za Veliko noč. In potem? Ali bi vam zadoščal samo en sončni žarek za vse leto? Ob poti je prah in morda trnje. Zakaj bi odlagal do prihodnje Velike noči? Kaj je to moje revno življenje brez milosti, ki šele naredi moje vsakdanje delo zaslužno za nebesa? Morda se vsako Veliko noč vračam z enakim bremenom grehov. Ali se ni človek dolžan neprestano dvigati? In ali obluba, ki sem jo pri spovedi storil Bogu, velja tako malo? Ali tako slabo držim obveznosti, ki sem jih

sprejel na svojo vest? Morda sta ljubezen in obžalovanje nad grehi kaj kmalu ugasnila v mojem srcu in pustila v njem le slabosti in mraz. In tako leto za letom.

Pravi kristjan bi ne smel biti tak!

Velikonočno sv. obhajilo

Čas za prejem velikonočnega svetega obhajila traja v tržaški in gorški škofiji od prve postne nedelje 27. februarja do praznika Svete Trojice, 5. junija.

Kristjani, ne zanemarjajte velikonočnega sv. obhajila!

Iz življenja Cerkve

KONGRES UNDA NA DUNAJU

Mednarodno katoliško združenje za radio in televizijo (Unda) bo imelo svoje zasedanje na Dunaju proti koncu meseca aprila. Predsedoval bo profesor Rudolf Henz. Razpravljali bodo o sledečih vprašanjih: Božja beseda pred mikrofonom, Radio in televizija v službi katoliške vzgoje. Prisostvoval bo tudi kardinal Innitzer.

PONOVA MISIJSKA ŽRTEV LETALSKE NESREČE

Med žrtvami belgijskega letala, ki se je razbilo v gorah v bližini Rima je bila tudi gosposkična Yvonne Poncelet. Ustanovila je družbo pomožnih laičnih misijonark. Rodila se je 25. novembra 1906. leta v Liéguju v Belgiji. Kot mladenka je navdušeno delovala v vrstah katoliške akcije. Tudi za skavtizem se je zelo zanimala. Članice njene družbe pomožnih misijonark delujejo danes v mnogih misijonskih krajih.

10-LETNICA NACISTIČNE ŽRTVE

Prve dni tega meseca so v Nemčiji praznovali deseto obletnico smrti znamenitega mučenika za svobodo, jezuitskega duhovnika patra Alfreda Delpa. Nacisti so ga aretirali leta 1944 pod obtožbo, da je član tajne križarske organizacije. Obsodili so ga na smrt in obesili v Berlinu. — Spominjski govor je imel predsednik nemškega par-

lamentista Gerstenmayer, ki je bil s pokojnim patrom skupno zaprt in sojen.

Povedal je, da sta na silvestrov večer leta 1944 v ječi s patrom skupno molila, čeprav je sam evangeličan. Molila sta, da bi Cerkev dosegla edinost v molitvi k edinemu in skupnemu Bogu.

POŽRTVOVALNA GOSPA

Neka neznana gospa je darovala v Barceloni v Španiji pol milijona dolarjev za nov sanatorij za ubožne jetične bolnike. V sanatoriju bo našlo prostor 250 bolnikov.

PRAVILNO POJMOVANJE SOL. SVOBODE

Šolsko vprašanje je v Holandiji vzorno urejeno. Nedavno je vlada sklenila, da bo vzdrževala državne in privatne šole. Po mnenju vlade morajo biti starši svobodni pri izbiri šol in se ne sme izvajati nanje pritisk s tem, da bi morali privatne šole vzdrževati sami. 47 odstotkov vseh otrok obiskuje katoliške privatne šole.

V cerkvi Marijinega imena v Rimu, ki jo upravlja slovenski duhovnik Anton Iskra je bila v soboto 19. februarja slovesna ura molitve za Cerkev za železno zaveso. Navzoči so bili nekateri škofje, poslaniki Avstrije in Poljske pri sv. stolici in drugi. Pridigal je poljski škof Gawlina, blagoslov pa je podelil kardinal Micara.

SV. OČE ZOPET V JAVNOSTI

V torek 22. februarja je sv. oče prvič po svoji boleznih predsedoval seji obredne kongregacije. Fotografije kažejo, da si je od nevarne bolezni dobro opomogel.

SVETO PISMO V ZRAČNIH BALONIH

Iz Holandije bodo pomladi odvrli z zračnimi baloni 10.000 izvodov svetega pisma proti Poljski in Češkoslovaški, da bi vsaj delno zadostili velikemu pomanjkanju svetega pisma, ki je značilno za dežele za železno zaveso.

FRANCOSKI JUDJE NA RAZPOTJU

Judovska revija »Commentary«, ki izhaja v New Yorku, prinaša članek pod gornjim naslovom. Ugotavlja, da se je zadnje čase v Franciji spreobrnilo na tisoče Judov, zlasti iz vrst mladine, ter stopilo v katoliško Cerkev. Mnogi so stopili tudi v redovniški stan.

BELGIJSKI MISIJONARJI

Belgija ima v misijonih nad 7000 misijonskih delavcev. Belgija se je vedno odlikovala po visoki misijonski zavesti.

VISOKA VERSKA ZAVEST

V nekem kraju passauske škofije v Nemčiji, so igrali film, ki ga je katoliška komisija ocenila kot neprimerne. Župnik je vernikom pojasnil to ocenitev in pri prvi predstavi je bilo prisotnih samo 15 ljudi. Lastnik kinodvorane je film potem takoj umaknil. — Koliko bi katoličani lahko dosegli v javnem življenju, če bi bili bolj versko zavedni.

POSTNA NABIRKA ZA MARIJANIŠČE

Na prvo postno nedeljo so po cerkvah v tržaški okolici delili ovojnice za darove za Marijanišče. Ovojnice z denarnimi prispevki bodo verniki prinašali v cerkev nedeljo kasneje.

V mestu pa bo nekoliko drugače. Po mestnih cerkvah, kjer je slovenska služba božja, bodo ovojnice delili na praznik sve-

tega Jožefa, prispevke pa bodo pobirali drugi dan, v nedeljo 20. marca.

Koliko so znašali darovi po posameznih cerkvah pri božični nabirki, bo objavljeno v eni naslednjih števil »Katoliškega glasa«.

Dosedanje nabirke kažejo, da je med ljudmi precej veliko zanimanje za naš vzgojni zavod. Prepričani smo, da bo to potrdila tudi sedanja postna nabirka. Pridružimo našim denarnim darovom še molitev za duhovniške poklice.

JUBILEJ KATOL. FINCEV

800-letnico, odkar je katoliška Cerkev sprejela prve Fince v svoje naročje, so obhajali letos v februarju v stolni cerkvi sv. Henrika v glavnem mestu finske republike Helsinkih. Prvi misijonar je bil v letu 1153 prav sv. Henrik, škof iz mesta Upsale na Švedskem, ki je tudi po treh letih misijonskega delovanja med Finci umrl mučeniške smrti. Toda kmalu po njegovem mučeništvu se je katoličanstvo med narodom zelo razširilo in je šlo v tej jako redko naseljeni deželi že 70 župnij. Žal, je deželo zajel ob Lutrovem odpadu protestantski val in imajo katoličani tam le še 4 cerkve pod vodstvom apostolskega vikarja, ki ima za pomoč 17 duhovnikov in kakih 20 redovnic za vzgojo mladine.

KAKO JE POD VIETMINHOVCI

Kako drži vietminhovi komunisti uradne pogodbe, se je pokazalo letos v januarju v obmejnem kraju Ba-Lang. Tam se je zbralo okoli tisoč krščanskih pa tudi poganskih Vietnamcev, ki so hoteli v moči ženevskega dogovora oditi v južni del države izpod vietminhovskega komunističnega režima. Toda vietminhovska vojska jih je ustavila in je hotela njih odhod preprečiti. Nastalo je prekanje in nazadnje tudi pretepanje, tako da so begunci iskali zatočišča v tamkajšnji cerkvi. Vojaki so cerkev obkolili in zaprli kakih 700 oseb ter jih nato obsodili nekaj na 20, druge na 12 let zapora. Tudi misijonarja — domačina Hiema, ki se je za reveže potegnil, so zaprli.

PO SVETU NAOKROG

Izredno junaštvo

Na postaji v Zagreju se je zgodilo, da je dne 11. februarja prihajal na postajo brzovlak Trbiž-Trst. Delavci, ki so delali na tiru, so se umaknili. Toda položeno čez tir so pozabili težko orodje. Nesreča je bila neizogibna. Vlak bo iztiril in Bog ve koliko bo žrtev! To je kakor blisk šinilo v glavo delavcu Jožefu Tottolo iz Artegne. Morda se da pomagati, si misli. Skoči k onemu železnemu orodju, ga toliko premakne, da spodrsne s tira, toda zanj je bilo že prepozno. Kljub naporom vlakovodje je vlak zadel ob junaškega delavca in ga podrli do smrti. — Dejanje junaškega moža gotovo zasluži, da ga nagradijo tudi civilne oblasti.

Gripa razsaja

Po raznih deželah v Evropi razsaja gripa. Na Koroškem so zaradi te bolezni zaprli ponekod šole. V Celovcu je nekatere dni manjkalo do 53% učencev. Na Bavarskem so za gripo razne osebe tudi umrle. V Sarajevu je prav tako bila nevarnost, da bodo morali šole zapreti. Zdravniki ne vedo kam, ko jih ljudje od vsepovsod kličejo. — Tudi v neposredni gorški okolici onstran meje razsaja ta bolezen, ki k sreči ni posebno huda. V par dneh bolniki okrevajo.

Beograjsko »Kolo« je nastopilo v Rimu

Dne 25. februarja je nastopil v rimskem sikstinskem gledališču ansambel jugoslovanske folklorne skupine »Kolo« iz Beograda. »Kolo« bo pripravilo svoje umetne plesne tudi v Benetkah in Milanu.

Poplave v Avstraliji

Iz Avstralije poročajo, da so zajele silne poplave, kakršnih še ne pomnijo, dve obširni področji v Novem in Južnem Walesu. Povzročile so doslej 38 smrtnih žrtev, o krog 20.000 oseb pa je brez strehe. Med žrtvami poplav niso doslej ugotovili nobenega evropskega emigranta.

Modri sodniki

Pred londonskim sodnikom je stal človek, star komaj 24 let. Obtožen je bil, da je umoril 5-letnega otroka. Za svoj zločin ni mogel navesti nobenega razloga; ubil je otroka, kot bi bil posebne vrste užitek.

Sodniki so preiskali ta izredno žalosten primer zločina in prišli na pravo misel: dali so preiskati sobo mladega zločinca. V njej so našli roman, ki je slikal umor otroka natančno tako, kot ga je izvršil mladi

zlate in srebrne posode poljskih kraljev ter njihova dragocena oblačila. Stene krajske zbirke slik svetovnega slovesa. Vse te zaklade je nekdanja poljska vlada l. 1941 evakuirala iz domovine. Namestili so jih najprej v samostanu sv. Ane de Beaupre, kasneje pa so jih prepeljali v 400 let stare kleti hotela Dieu. Ko je kanadska vlada sklenila, da komunistični poljski vladi vrne nekaj teh dragocenosti, je predsednik pokrajinske vlade Duplessis na skrivaj prepeljal dragocenosti iz stare kleti v deželni muzej. Ker je muzej last pokrajinske vlade, se zvezna vlada ni mogla postaviti dragocenosti. Duplessis je izjavil, da bo vrnil dragocenosti takoj, ko bo zavladala na Poljskem demokratično izvoljena vlada.

Ivan Meštrovič, član univerze Notre Dame v Ameriki

Univerza Notre Dame je sporočila, da bo Ivan Meštrovič, sin kršne Dalmacije in eden največjih živih kiparjev sveta, postal član fakultete te univerze.

Meštrovič, čigar slavni umotvori so razsejani po vsem svetu, je star 71 let in je nedavno postal ameriški državljan. Od leta 1947 je profesor kiparstva na univerzi v Syracuseu, N. Y.

Pred svetovno vojno je bil rektor zagrebške Akademije umetnosti. V zgodnjih dneh vojne je bil zaprt, toda na intervencijo Vatikana izpuščen iz ječe.

Meštrovič je eden izmed onih mednarodno znanih in slavni mož, ki so sprejeli svoje položaje na univerzah na osnovi Programa za nameščanje odličnih profesorjev.

Razvoj narodov, ki niso belokožci,

je Cerkev tako podprla, da jim je ustavnoma domače cerkveno načelstvo (hierarhijo). Pobuda Pija XI. se nadaljuje. V zadnjem letu sta bila imenovana dva škofa črne rase, eden v Natalu, drugi v Nigeriji v Afriki. Tudi prvi Birmánc je postal škof. Tako je zdaj že 62 škofov, ki niso Evropejci.

Sovjeti pojdejo na planete

Moskovski radio je sporočil, da sovjetski znanstveniki pričakujejo, da se bodo že v bližnji bodočnosti vozili na planete in med planeti.

Radio je oddajal razgovor z znanstvenikom »profesorjem Dobronovom«, ki je dejal, da bo treba predvsem postaviti v smeru »umetni satelite«, ki bo služil kakor nekaka odhodna postaja obljudenim raketam pri njihovem potovanju na luno. — Vse to se bo uresničilo v nekaj kratkih letih.

Vse to se bo uresničilo v nekaj kratkih letih.

Vraže še cveto

Se vedno najdemo tudi v današnjih tako močno »stvarnih« časih lahkoverne ljudi, ki nasledajo pohajenec vseh vrst, bodisi takim, ki te opeharijo za denar ali za politično prepričanje.

V vraževnih Messini je neka lepota v teku pol leta nekemu čarovniku izplačala 1 milijon 300 tisoč lir zato, da bi ji pomagal pri snubljenju nekega moža, v katerega se je zaljubila. Ta je zahteval od nje za razne ljubavne napoje od 50 do 70 tisoč lir. Poleg tega pa še hlebec sira, piščance in sodček vina. Pred sodiščem je mlada lepota jokaje priznala: »Vsi vedeževalci po vrsti so bili nenasitljivi.« Sodnik je vedeževalca obsodil na poldrugo leto ječe in povračilo vseh stroškov.

Ameriška živila za Evropo

Dne 8. januarja je prispelo v Evropo iz Amerike pet parnikov, ki so pripeljali 11.644 ton živil za osebe onkraj železne zaves.

Živila so v glavnem namenjena žrtvam poplav, ki jih je v jeseni povzročila reka Donava. — V teh pošiljkah so vsebovana tudi živila za Jugoslavijo.

Gradnja novih letal, ki bodo nosila 80 ton

Harolt E. Talbott, tajnik zračne sile, je izjavil, da gradijo Združene države zdaj ogromna transportna letala XC-132, ki bodo sposobna nositi 80 ton.

To pomeni, da bodo ta nova letala lahko nosila trikrat težji tovor kot ga morejo nositi doslej največja transportna letala C-124B Globemaster. Globemaster more nositi 222 mož.

Tajnik letalske sile je dalje izjavil, da ima letalstvo še veliko in sijajno bodočnost.

Biseri gotsko-bizantinske cerkvene umetnosti v nevarnosti

Cerkve sv. Apolarinje Novega v Ravenni so morali pred kratkim zapreti, ker je v veliki nevarnosti, da bodo stene popustile. Cerkev je dal zgraditi v VI. stoletju gotški kralj Teodorik. Cerkev slovi po vsem svetu zaradi bogastva starih mozaikov.

Tragedija naših cerkvenih zborov

K članku v 8. številki »Katoliškega glasa« »Kulturni boljševidem bi prav lahko dodali kot dopolnilo problem naših cerkvenih zborov. V zgodovini 25-letnega fašističnega zatiranja naše pesmi bo ostalo kot svetel zgled požrtvovalno junaštvo naših cerkvenih zborov. V teh zborih se je zbirala najbolj idealna mladina ter gojila cerkveno in narodno petje. Mnogi organisti oziroma pevovodje so bili radi tega konfirirani. Vendar zbori niso klonili, naša pesem se je ohranila. Kajti v srečih teh idealnih ljudi je bilo neomajno upanje, da bo prišel dan, ko bo dana prostost naši lepi pesmi.

Toda prav tu je nastopila žaloigra naših cerkvenih zborov. Kjer ni uspel fašizem; je s prekanjenostjo zadal usodne udarce našim cerkvenim zborom brezbožni komunizem. Povsod so nastopili agitatorji ter večinoma kar čez noč prepisali cerkvene zборе v svoja »kulturna« društva. Večina

cerkva je ostala brez svojega lastnega pevskega zbora; le včasih jim je prišlo na pomoč »kulturno društvo« ter tako reklamiralo monopol edinega zbora v vasi. Kjer so hoteli ponovno vzpostaviti cerkveni zbor, je navadno nastopila podtalna agitacija med pevci (vsaj boljšimi), naj ne sodelujejo.

Tako smo ostali še danes skoraj povsod brez pravih popolnih cerkvenih zborov. Pa tudi drugih »kulturnih« zborov je malo, ali pa le životarji, ker narodno brezbarvni internacionalizem ni dovolj močna podlaga za vztrajno žrtve, ki se zahteva za ohranitev in umetniško višino zbora.

Res, lepo plačilo je bilo to našim cerkvenim zborom! Tudi če gledamo samo s kulturnega stališča, je ta bojkot naših cerkvenih zborov narodna sramota, ne pa kulturni napredek. Bodočnost pa bo pokazala, kdo resnično ljubi našo pesem in se je pripravljen zanjo žrtvovati.

Prejeli smo in objavljamo:

Vprašanje o Radiu Trst II

Trst, 25. 2. 1955.

Gospod urednik!

V zadnjih tednih je »Katoliški glas« objavil kar štiri članke o radijskih oddajah Trst II. En članek se je dotaknil vprašanja o verskih oddajah, drugi o vrednotenju katoliškega kulturnega dela, tretji o vzgojnih problemih, četrti pa o radijskih igrah. Prav je, da je to storil, ker gre za važne stvari, ki morajo zanimati vsakega katoličana.

Členki so izzvali marsikje ostro kritiko in nekateri so se čutili prizadete in napadene. Pravijo celo, da so zaradi teh člankov nekateri odgovorni krogi zgubili zaupanje v objektivnost »Katoliškega glasa«.

Prepričan sem, da so bili članki napisani s pravim namenom in da je iz njih jasno razvidno, da imamo katoličani in katoliški duhovniki marsikatero željo za naprej. Rad bi pa pripomnil, da ni treba iskati v vsakem članku »Katoliškega glasa« klofuto.

Vsi se dobro zavedamo, da ima slovenska radijska postaja v Trstu veliko poslanstvo. Katoličani smemo zato upravičeno pričakovati, da bo to poslanstvo res tudi vršila in to na zdravi podlagi. Slovenci so po večini katoličani in kot taki željno pričakujejo zdrave katoliške hrane. Zavezniki niso imeli dovolj razumevanja za take potrebe. Upamo pa, da bodo italijanske oblasti pokazale v tej stvari več upoštevanja in

več razumevanja za duhovne potrebe Slovencev.

Ne bo slabo, če se dotaknem vsaj na kratko omenjenih vprašanj.

1. Radio Trst II ima sedaj ob nedeljah, poleg prenosa sv. maše, pridigo med mašo in ob 11.30 oddajo »Vera in naš čas«. Pridigo v slovenskem jeziku so na tržaški radijski postaji vpeljali leta 1944 Nemei. Jugoslovani so jo odpravili in niso o njej hoteli nič slišati, čeprav so prenos sv. maše z italijansko pridigo obdržali. Zavezniki so jo dovolili šele po dolgem času. Eno leto je veljala za nekako versko propagando. Pozneje je dobila odličnejše mesto, ki ga ima še sedaj. Leta 1953 smo začeli z oddajo »Vera in naš čas«. Šele po dolgem mole-

Vroč razprave o deželni avtonomiji

Zime se ni konec, a duhovi so v goriški in videmski pokrajini že precej vroči: razganja jih vprašanje deželne avtonomije. Odkar so pred kakimi dvema tedni odobrili v rimskem senatu na predlog senatorja Sturza zakonski osnutek, ki pravi, da se deželi Furlanija-Juljska Benečija podeli deželna avtonomija s posebnim statutom in da bo bodoča deželna zbornica imela čas 150 dni po začetku zasedanja, da izdela osnutek posebnega statuta, je v obeh omejenih pokrajinah Italije, in tudi na Tržaškem, postalo politično ozračje zelo vroče, bolj kot se na zunaj zdi. Stranke so bile postavljene pred izvršeno dejstvo, ki ga niso pričakovale. Kako hudo jim je, priča obupen protest misinov, ki so nabili po mestnih zidovih goriškega mesta lepak, v katerem prav po fašistično protestirajo zoper nameravano ustanovitev deželnih avtonomij na splošno in furlansko-juljske še posebej. V tem vidijo najhujšo nevarnost za obstoj Italije. A tudi drugim strankam ni dobro pri sreč. Dovolj, da človek bere poročila o debatah, ki se vrše v občinskih svetih in na sestankih raznih strank. Redki so tisti, ki bi se ustanovitve deželne avtonomije iz srca veselili; večinoma jo sprejemajo kot zlo, ki se mu ni mogoče ubraniti. O tem smo že poročali. Vendar je vidno, da se deželne avtonomije Furlani pravzaprav ne branijo in da se že resno pripravljajo nanjo, dočim bi se je v Go-

dovanju so zavezniki dali na razpolago četrt ure za to oddajo, kakor da bi šlo za versko propagando, za katero postaja ne prevzema odgovornosti. Velike težave so bile tudi pri določitvi ure. Vztrajali smo in še vedno vztrajamo pri tem, da mora imeti ta oddaja primerno uro tako da jo lahko poslušajo čimveč poslušalcev. Sedanji čas ni slab, a ni rečeno, da je za tako oddajo najboljši.

Za vsem tem, kakor vidite, je desetletna zgodovina, ki ni prav nič razveseljiva. Ne vem, kaj naj reče slovenski človek o vsem tem, če pomisli, da se moramo za pridigo in za oddajo »Vera in naš čas« v veliki meri, če ne popolnoma, zahvaliti g. škofu. Brez njega bi le težko kaj dosegli.

2. Drugi članek je govoril o kulturnih dogodkih. Pravijo, da je vseobal nekaj netočnosti. Za to bo odgovarjal tisti, ki je članek napisal. Glavna vrzel pri kulturnih oddajah glede na katoliško mišljenje in katoliško doživljanje je bila, po mojem mnenju, jasno in objektivno osvetljena.

3. Ne bi bilo pravilno, če bi se ne spomnili vzgojnih problemov ob petindvajseti obletnici enciklike Pija XI. o krščanski vzgoji mladine. Nisem poslušal vseh dobrih oddaj o raznih, skoraj neštevilnih problemih vzgoje, a imam le vtis, da se je o krščanski vzgoji mladine prav malo govorilo. Razumem, da so bile v preteklosti razne težave, a upam, da v prihodnosti to vprašanje ne bo ostalo pozabljeno. Ali je res možno v današnjih časih pošteno življenje brez verskega življenja? Naj omenim še nekaj. Govorili so o raznih šolskih predmetih. In o verouku?

4. Pri obsojanju slabih radijskih iger pa nismo sami in ne gre samo za en primer. Pred kratkim je tednik »Vita Nuova« opozoril javnost na italijanske radijske igre.

V upanju, da bodo te misli izzvale le potrebno in primerno debato in razčistile marsikatero nejasnost, prav lepo pozdravljam.

Dr. Lojze Škerl

ga sveta v Trstu. Približno isto stališče je zavzel poslanec Silvano Baresi v nedeljskem članku o deželni avtonomiji.

Iz vseh debat in časopisnih člankov je razvidno, da se v Gorici zelo boje konkurence Furlanov, zato bi v novi deželi radi imeli pomoč Tržačanov in bi radi videli razčlenitev videmske pokrajine na pordenonsko, da bi tako zmanjšali moč Vidma. V deželnem svetu bi namreč imela vsaka pokrajina število svetnikov v sorazmerju s številom prebivalstva. V tem primeru bi bilo razmerja med Vidmom in Gorico 1 proti 6, oziroma videmska pokrajina bi imela 25 poslancev, goriška komaj pet. (Goriška pokrajina ima namreč 133 tisoč prebivalcev, videmska pa preko 700 tisoč). Poleg tega so med Vidmom in Gorico še stara nasprotja, ki jih je dr. Culot tudi omenil v svojem govoru, saj je Videm že

od leta 1917 dalje težil za tem, da pogoltno goriško pokrajino.

Razprave o deželni avtonomiji niso še končane in obetajo biti zanimive, ko se bodo poganjali zanjo tisti, ki je niso nikoli marali. Za nas Slovence je važno predvsem to, da v novi deželi zaščitijo naše gospodarske in narodne interese, da se izpelje zaščita narodne manjšine v goriški in videmski pokrajini prav tako kot na Tržaškem, da se uredi obmejni promet, da se v okviru dežele čimbolj pospešuje kmetijstvo in obrt ter industrija, da dobi delo čimveč domačinov, ker ni in ni prav, kar se dogaja sedaj, da tuji dobe delo, domačini pa ne. Prav tako zahtevamo svoje zastopstvo v bodoči deželni zbornici ne glede na to, koliko nas bo prišlo v okvir bodoče avtonomne dežele.

S T R Ž A Š K E G A

Hud spor v trž. mestnem svetu

Pretekli teden je na mestni seji v Trstu nastal hud spor, ko je podžupan ing. Vižintin predlagal odkup jusarskega zemljišča na Kontovei-Proseku. Na zemljišču nameravajo zidati stanovanjske hiše za istrsko-dalmatinske begunce. Svetovalci manjšin so protestirali, da se s tem spreminja narodnostni značaj popolnoma slovenskih vasi Kontovele in Proseka, kar je v nasprotju z Londonskim sporazumom. Toda glasovalni stroj je že tak, da glas vpijočega v puščavi nič ne zaleže.

V Avstralijo

Preteklo soboto je ladja Castel Felice odpeljala v Avstralijo 643 potnikov, ki so si izbrali to deželo za novo domovino. Od potnikov je bilo 153 Avstrijcev, 25 Jugoslovancev, 37 beguncev iz ostalih balkanskih držav, 199 Tržačanov, 105 iz Italije ter 124 Italijanov, ki so se preselili k svojcem, ki so jih poklicali k sebi v Avstralijo. Ganljiv je bil prizor slovesa. Pod solzami slovesa je vsem telo upanje, da si bodo lahko v novi domovini uredili primerno življenje.

Slov. večeri v Trstu

Pretekli četrtek je Slovenska prosveta priredila V. Slovenski večer. Na večeru je predaval prof. Jože Velikonja o življenju in zanimivostih Indije. Predavanje je bilo ilustrirano s lepimi filmskimi slikami v barvah.

VI. Slovenski večer bo v četrtek 10. marca ob 19.30 uri v ulici Risorta 3. Večer bo posvečen našim vodilnim živečim književnikom.

Opčine

V ponedeljek 21. februarja je nenadno umrla gospa Marija Kosmač, mati našega gospoda kaplana Angela. Samo štiri dni je bila v bolnici. Ravno v ponedeljek je hotela zapustiti bolnico. V spremstvu gospoda Angela je prišla do vrat bolnice. Tam se je začutila slabo. Vrnila sta se nazaj in v nekaj trenutkih je izdihnila.

Pokojnico so v terek prepeljali v domačo vas v Boršt, kjer so jo naslednji dan ob veliki udeležbi ljudstva položili k zadnjemu počitku. Ob smrti dobre matere izrekamo našem gospodu kaplanu iskreno sožalje.

Smrt gospe Tonči Turkove

V soboto 19. februarja ponoči je nenadoma umrla v sanatoriju Sv. Justa gospa Tonči Turkova iz Barkovelj. Gospa je bila znana prosvetna delavka v slovenskih prosvetnih društvih na Tržaškem in predvsem agilna in dobra članica Radijskega odra.

V svoji mladosti je nastopala zlasti na odrih Marijinih domov v Rojannu in na cesti Risorta. Večkrat je režirala in pripravljala igre v Barkovljah in nastopala po vojni pri vseh predstavah Slovenskega odra v Trstu in okolici. Pogreb gospe Turkove je bil v ponedeljek popoldne na barkovljansko pokopališče ob veliki udeležbi prijateljev in znancev. Ob odprtem grobu se je v imenu Radijskega odra poslovil od nje g. Slavko Rebec z izredno toplimi besedami. Med številnimi venci smo opazili tudi venci Radia, Radijskega odra in Slovenskega odra. Naj agilna in dobra prosvetna delavka, gospa Tonči Turkova v miru počiva!

Bazovica

Naša igralska družina je zelo delavna. Po dobro uspeli igri Srenja, so nam igralci na pustno nedeljo pokazali Zupanovo Micko in Tri tičke. Vkljub zelo slabemu vremenu je bila dvorana polna. Obe šalorigi sta bili dobro podani. Videti je, da se igralci počutijo na odru vedno bolj domače.

Med odmori je bil srečolov za kritje stroškov novega krstnega kamna. Ob koncu igre pa nas je presenetila vest o nenadni smrti Terezije Marc. Nášli so jo mrtvo pred hišo, kjer jo je zadela srčna kap. Pokojna je bila skrbna mati številne družine. Bog naj ji bo milostljiv sodnik. Preostalim izrekamo iskreno sožalje.

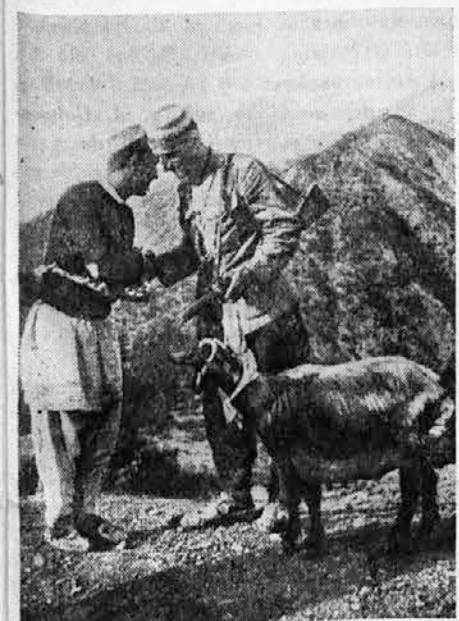
Ob smrti gospe Terezije Marc iz Bazovice daruje namesto cvetja 1000 lir za Marijanišče družina Živic od Sv. Ivana.

Mačkovlje

Pred leti smo dobili v Mačkovljah novo šolo za našo vas in Prebeneg. Veseli smo bili nove šole, saj so stari prostori bili res neprimerni za šolo tako v naši vasi kot na Prebenegu. Ko se je naša mladina vselila v novo šolo, gotovo ni mislila, da bo njeno veselje tako kratko. V šolski stavbi so se pokazale občutne napake in je sedaj ponk oviran. SELAD nam sicer sedaj ureja dvorišče pred šolo, kdaj pa bodo popravili šolo, je drugo vprašanje. Čudno se nam zdi, kako je mogoče, da komaj par let staro poslopje odpove.

Sv. Barbara

Upamo, da bo naše novo šolsko poslopje končano za prihodnje šolsko leto. Dosedanja izraz stavbe je res lep in smo lahko nanj ponosni. Tako bomo našim nedeljskim gostom z veseljem in ponosom pokazali vaško šolo. Prostorov, v katerih se sedaj mora stiskati naša šola, ne upamo pokazati.

ALBANSKI POZDRAV

F. BARCATA: deželi

Škipetarjev

POVEST - 9

»Ne, Lula. Nikoli bi ne veroval. Ti si moje življenje!«

Privil jo je z močnimi rokami k sebi in jo večkrat poljubil.

Ta človek je bil kot biser: Čmeren in divji, dober in mehak proti temu bitju, ki ga je tako oboževal.

Pogovor je postal bolj miren in pamenten. Pod vtisom Lulinih besed so mu polagoma izginile črne misli. Začel je bolj jasno misliti in razumno govoriti in poslušati Lulo.

»Kaj porečejo ljudje?... Ti si ponos rodu, najboljši od vseh. Ni bilo še večjega od tebe, ki bi sledil igri, ne brigaje se za svojega nasprotnika. Kdo bi napravil še kaj podobnega? Ti si ohranil našo čast neomadeževano, bojeval si se kot junak. On je mojster v tem orožju — kdo ve, kje in kako se je izvežbal. Pa ti Mark si boljši. On je izučen, a ti si močnejši. Kaj porečejo ženske?... Ali misliš, da bodo bolj cenile tujca, človeka brez Boga, brez vere, človeka, katerega oče je bil razboj-

nik, ki ga je ubila prijateljeva roka, ki ne počiva na kosteh svojih prednikov? Ah! ti veš, o Mark, kako bodo zaničevali tega podleža, ki je zlorabil dan besa, da bi osramotil tebe in tvoj rod.«

»Mark, vzemi svojo puško in jo nosi častno, kot si to delal do sedaj!«

LULA V NEVARNOSTI

Drugi dan je šla Lula obiskat neko bolnico, svojo sorodnico, mlado vdovo, kateri je pred kratkim umrl mož. Bila sta dva majhna otroka še tam, vsa zapuščenca, ker bolna mati ni mogla zaradi boleznih nič opravljati. Lula je napolnila iz kozje dlake napravljeno vrečo z raznimi živili, si jo privezala na hrbet in šla. Ker je bilo to delo usmiljenja, je ni dež, ki je precej močno lil, prav nič oviral. Komaj je napravila nekaj korakov, je že bila premočena do kože, da se ji je obleka prijemala telesa in jo ovirala pri hoji. To pa ni bilo nič posebnega za Albansko; njeno telo je bilo utrjeno proti vsem vremenskim neprilikam: vročini kakor mrazu. Zato je tudi dež ni oplasil.

Hiša vdovina je stala na drugi strani reke Fandi, katero je bilo treba prebrsti. Ko je prišla do brega, je takoj stopila v

vodo in šla na drugo stran. Voda ni bila globoka, segla ji je komaj do gležnjev.

Prišla je v hišo, opravila vse potrebno pri bolnici, potolažila in pomirila jokajoče otroke z jedili, ki jih je prinesla s seboj, ter obljubila, da se vrne v najkrajšem času. Ker se je začelo že mratiči, je naglo odšla, da pride še pravočasno domov.

Začelo je zopet močnejše deževati. Ko je prišla do reke, se je ustrašila, ker je voda medtem precej narasla, postala motna, drvila s seboj veje, korenike in drugo, kar je dosegla na poti.

Lula je za hip obstala; mislila je, ali bi ne bilo bolje se vrniti: — ne — ni več pomišljala, stopila je v vodo in začela bresti. Dolgo obleko je privzdignila in zvezala okoli pasu. V začetku je voda segala do kolena, potem do pasu. Še nekaj korakov in je stala v vodi do prs, a ni dosegla še niti sredine reke. Z vso močjo se je bojevala proti sili vode, ki jo je izpodnikala, da se je komaj s prsti dotikala dna. Tako je prišla do sredine vode; najhujše je imela za seboj, sedaj bo šlo laže, toda... po vodi je priplavalo deblo, katero je z vso silo odpahnila od sebe, a k nesreči jo je veja zadela za pas, ga pretrgala, da se je obleka razpustila ter se

zapletla med veje, tako da ni mogla več z nogami doseči dna in jo je deroča reka odnesla s seboj. Parkrat se je še z nogo dotaknila tal, nato izginila v valovih. Še en pogled na bližnji breg reke, a ni bilo videti živnega človeka, samo podrti črni zidovi požgane Palove hiše so štrleli v zrak. Enkrat se je zadonel klic na pomoč, potem vse tiho. Voda jo je zagrnila v mokri grob.

Pal Gjoka je čepel v svoji koči, kadil in premišljeval. Najbolj je mislil na Lulo, katero je imel vedno pred očmi. Videl jo je pred cerkvijo med mašo, pri plesu »goblobice«, videl zjutraj, ko je šla k bolni sorodnici. Vedno je mislil le nanjo; pri teh mislih mu je srce močnejše utripalo. Ljubil je Lulo in jo hotel imeti za svojo, tudi brez poroke. Mora dobiti Lulo, za vsako ceno, čeravno bi se ves svet protivil. — In sovaščani? Doda in Mark? In sveta albanska postava, ki mu prepoveduje bivanje v tem kraju?

Ni mu bilo mar za ljudi in postave. On je hotel Lulo! Drugo ni imelo zanj nobenega pomena. Je morda prisiljen ostati v tem kraju? Ali ni mogoče v velikem svetu najti koteček, kjer bi lahko mirno in srečno živel?

Ta človek ni še nikdar čutil ljubezni do katerega bitja. Za ženske se ni menil: nobena ni še našla prostora v njegovem sreč. Sedaj je pa nenkrat vzplamtela ljubezen z vso silo; pripravljen bi bil pasti na kolena kakor vsak drug človek, se ponižati, žrtvovati prihodnost, pozabiti napravljene načrte, dati svoj divji naph pod jarem. —

Do takrat je sanjal samo o gospodovanju, o moči; iskal sredstva, da bi si to zagotovil. Vlada bi brez mej, podri na tla vse, kar bi ga zadrževalo na poti do tega cilja. Hotel je postati kakor oče, ne, še več, mnogo več. Svet naj bi mu služil le za podnožje, da bi se višje dvignil. Sedaj je premenil svoje mnenje: imel je eno samo željo, gospodovati temu dekletu!

V teh mislih je nenkrat zaslišal glas, klic na pomoč!

Vstal je naglo in šel ven. Hotel je prodrati temo z očmi, pa ni videl nič, ne slišal. Poslušal je, če bi se glas ponovil: nič! Noč je molčala. Zdelo se mu je, da je glas prišel od reke. Morda je kdo v nevarnosti? V vodi? z naglimi koraki je prišel do brega. Gleda, poslušaj, — nič! Tam spodaj je pa nekaj belega na vodi. Šel je naglo ob bregu, dokler ni dosegel kraja, kjer je bila tista stvar. Pogledal je

Prešernov večer v Dolini

Slovenski večer, ki so ga Dolinčani pridelili v župnijski dvorani 18. februarja, je bil posvečen Prešernu. Program večera je bil izredno pester in sočen. Najprej smo slišali nekaj Prešernovih pesmi; naučili so se jih ljudskošolski otroci in jih pogumno deklarirali. Sledil je kratek priložnostni govor prof. Beličiča, ki je predvsem poudaril Prešernovo zvestobo slovenstvu in bratstvu med narodi. Nato je nastopil novi pevski zbor: dekleta in fantje so ubrano in občuteno zapeli vrsto pesmi. Župnik Štuhec je pozval na oder še otroke,

ki so se tiščali k odru, in vsi so potem zapeli iz polnih prsi znano domoljubno pesem »Oče, mati, bratje in sestre«. Še pred začetkom pravega programa smo videli nekaj filmskih slik; pravi užitek pa nam je nudil konec večera: kratki film v barvah o lanskim otroških počitniških kolonijah, ki sta jih pridelila Slokad in Dobrodelno društvo. Eno samo zdravje, veselje, smeh, igra v okviru večno lepe poletne narave! »Vsega tega mi nismo imeli!« si slišal vzdihovati stare ljudi. Dvorana je bila do kraja polna in lahko rečemo, da je večer odlično uspel. Omenjeni film pa bi moral vsekakor iti po župnijah!

Urhu ali še vsem drugim skupaj.

Nekaj čudovitega in tako našega, domačega pa je na koncu bil Vodopivčev dramski prizor »Snubačič« na podlagi narodnih pesmi in motivov ter seveda tudi originalnih Vodopivčevih. Zdelo se nam je, kot da bi gledali pravo narodno opereto: razvijajoči se prizor, soloespevi, zbor, veselje in poskočne narodne. Kako je nastopal hudi »očas« in posamezni fantje snubači: šofar, oštar, dohtar in tišler pa še oni fant, ki se je, v pravo narodno nošo oblečen, ponujal dekletu. Koliko ploskanja je želeli drugi sledih-fanta, ki »...raje plača davk na samce, kot da bi se ulovil!« Smeha je bilo tudi s Kranjčičevim Jurjem, ko ga je

z okna dekline obšla z vrčem vode. Kar pozabiti ne morem one pesmice »Stoji na klinčku kikeleca«, ki nam jo je tako živo in hudomušno podala zbirčna Marička, ki je zavrnila prav vse snubače in so ji ti v zboru za slovo zapeli in napovedali: »Stara teta boš ostala...«

Ko bi mogel vse opisati in povedati! Najboljše bi bilo vse posneti na zvočni in barvni film. Vendar je prilika nanesla, da se mi je izmed posnetih fotografij posrečilo dobiti vsaj sklepno sliko »Snubačev«. Pa si še vi, dragi bralci, oglejte skupino žive in upov polne podgorske mladine, kateri voščimo še obilo novih uspehov!

...an

Z G O R I Š K E G A

Razdelili bodo nagrade za povečanje kmetijske proizvodnje

Dne 13. marca bo po določili ministrstva za poljedelstvo v vseh pokrajinskih nagrajevanju za povečanje kmetijske proizvodnje za leto 1953-1954. Vršilo se bo tudi v naši pokrajini.

Zaključek šolskega leta

Na vseh ital. srednjih šolah bo letos zaključek šolskega leta dne 31. maja. Nato se začnejo izpiti in sicer 4. junija sprejemni in nižjetekajni, 20. junija pa mature. V jesenskem roku bo začetek popravilnih izpitov 6. septembra, matura pa 19. septembra. Novo šolsko leto bi se po tem urniku moralo začeti kmalu v začetku oktobra.

Poroka

Preteklo soboto sta se v cerkvi Sreča Jezusovega v Gorici poročila g. prof. Danilo Rustja in gdč. Slavka Čermelj, akademičarka na ljubljanski univerzi. Poročil ju je dr. Rudi Klincec. Zenin je doma iz Sv. Križa na Vipavskem, nevesta pa iz sosednjih Dobravelj. — Novoporočencema želimo obilo sreče v življenju!

Roditeljski sestanek

Ravnateljstvo Nižje srednje šole v ulici Randaccio vabi starše, katerih otroci posejajo to šolo, naj pridejo v čim večjem številu na roditeljski sestanek, ki bo na tej šoli v nedeljo, 6. marca, ob 10.30.

Za starše dijakov višjih srednjih šol (liceja in učiteljska) bo tak sestanek naslednje nedelje, 13. marca, ob 10. uri v prostorih šolskega doma v ul. Croce.

Promocija

V ponedeljek 28. februarja je na tržaški univerzi promoviral za doktorja leposlovnih ved g. Milko Renner, profesor na tržaški nižji gimnaziji. Zagovarjal je tezo iz slovenske literature in sicer iz Vodnikove dobe. Novemu doktorju prisrčno čestitamo in voščimo mnogo uspehov v življenju!

Žabnice

Zdaj nam je nasulo snega, ki smo ga tako težko pričakovali. Pa ga bo še, ker stari ljudje pravijo, da slabo vreme na pepelnico obeta deževen in snežen ves postni čas. Da bi le ne deževalo. Pust pa je bil ves sončen. Kdor hoče videti, kaj je lepo, naj pride pogledat naše kraje v snegu in soncu.

Sovodnje

Pred štirinajstim dnevi je v naši župnijski sobi govoril o zgodovini Gorice preč. g. Stanko Stanič. V izbranih besedah nam je podal zelo jasno sliko resnične

preteklosti in z govornimi dokazi nam predložil neizpodbitno dejstvo: Gorica je slovenskega izvora in le v sklopu s slovenskim zaledjem bo imela bodočnost. — Gospodu predavatelju smo zelo hvaležni za njegov govor; žal nam je le, da je slabo vreme marsikakšnega prestrašilo, da je ostal doma.

Pust je tudi k nam pokukal in razveselil v popoldanskih urah našo mladino na župnijskem dvorišču z raznimi igrami: tek v vrečah, tek s polno žlico vode v ustih, lovljenje jabolk in pomaranč z usti v polnem skafu vode; iskanje najrazličnejših dobitkov z zavezanimi očmi in še marsikaj. Za zaključek pa še film: Totò. Seveda tudi pustnih »mašker« po vasi ni manjkalo.

V zadnjem času sta se dva Sovodenjca poslovila od nas — za vedno. Prvi je umrl Rudolf Pahor v 77 letu starosti po daljšem bolehanju, drugi pa Janko Cotič ki je padel pred svojo delavnico in v nekaj dneh podlegel težkim telesnim poškodbam v gorški bolnici. Bog jima daj večni mir in pokoj!

Podgora

Čprav z zamudo ti vendar poročam, dragi naš list, kaj sem lepega doživel in videl na pustni tork v Podgori. Boš videl, da se je izplačala pot tja.

Začelo se je z Vodopivčev »Ob potokus«.

Na odru pred slikovitim ozadjem smo videli ljubko skupino mladih deklic, ki so nastopile v pisanih narodnih nošah, ubrano zapele in tako lepo podajale prizor, besedilo in melodijo. Da je naš nepozabni Vodopivec tudi kaj takega zložil!... Kje je neki mogla tihati ta lepa skladba in prereditev, da je nisem imel še nikjer priliko videti ali slišati?! — Namen vse prireditve je bil, dobiti prispevek za zgraditev znane podgorske Marijine kapelice. Zato je bila ta nabožno-narodna slikovita točka tako pomembno izbrana in postavljena za uvod vsej prireditvi. Prijetni glasovi treh posamezno pevajočih periče in tudi one tuje »frajlice« kar veliko obetajo... Deklice, le zvesto naprej! Vidimo, da je Mtrijin vrtec živ. —

Napeto smo potem uživali veseloigro »Gospa Barbara«, ki nam jo je podajal Dekliški krožek. Nastopajo štiri moderne dijakinje v Trstu, ki jih iznenadi in nazadnje reši ter k dobremu obrne obisk tete Urše. V smehu smo poslušali še »triestinsko čakolanje« modistinje Pierine Zucherine, vratarice Filomene in njene bebaste hčerke Berte. Zaključni prizor in »triestinska kantata« s tistimi »klabukis«, ki so frleli po zraku in padali z glav — veste — to je nekaj nepozabnega!

Fantovski krožek nam je nudil prav pustno in krotot vzbujajočo burko »Zamorec«. Nismo vedeli, komu bi se bolj smejali: ali čevljarju Blažu ali heraču

odpira oči? Se ne pregibajo trepalnice? Ni bilo slišati nek tih vzdih v tej popolni tiho?

Nalahno gibanje roke, počasno dviganje prs, krčenje prstov, Lula je odprla oči!

Oči so bile trudne, trepalnice so se polagoma zopet zaprle.

Nepopisno veselje se je polastilo Pala. Trepetal je. Debele mrzle znojne kaplje so mu šle po licu. Lula ni mrtva! — Hvala Bogu! Daj, da bo živela, obljubim ti, da spremenim življenje!

Lula je znova odprla oči in jih hitro zopet zaprila. Videla je, da se ne nahaja v svoji hiši, da leži v tuji koči. Kje je? Kaj se je zgodilo? Polagoma so se ji misli razjasnile. Videla se je sredi valov, se potapljala, slišala lastne kliče na pomoč, zgubila zavest, deroč v vodo jo je odnesla. — Drugega se ni spominjala. Usmiljena roka jo je potegnila iz vode, ali jo je voda sama vrgla na breg, kjer so jo našli in prinesli sem. In oče, Mark, kje so? Ali ne vedo, kaj se je zgodilo? Moram iti k njima! Z vso močjo volje je odprla oči, se dvignila ter s trepetajočim šibkim glasom vprašala: »Kje sem?«

(Se nadaljuje)

Kdo je dobil Prešernovo nagrado

Poročali smo, da so v Ljubljani podelili Prešernovo nagrado za najboljšo literarno delo v letu 1954 pisatelju Ivanu Potrču za njegov roman »Na kmetije«. Poučno je sedaj za nas slišati, kaj pravi o tem delu svobodna kritika, ki ne nosi režimskega nagobčenika.

V »Literarnih vajah« št. 3 piše o Potrčevem romanu kritik prof. Jevnikar naslednje: »Roman se godi nekje na Štajerskem v povojnih letih. Napisan je grobo naturalistično in dostikrat prav neokusno... Pisatelj Potrč ne pozna nobene meje in prikazuje najnižje človeške zablode na tak način, kakršnega doslej še nismo poznali v slovenski knjižici.« Drug kritik, prof. Beličič, pa v 3. številu »Meddobja« piše precej

obsirno poročilo o Potrčevem romanu in njegova ocena o moralni vsebini knjige se povsem strinja z ono prof. Jevnikarja. »Glavni junak« piše prof. Beličič, »to je žival, »bikič«, človek brez vsake volje, amoralen človek, in njegova pripoved je zmes naturalizma, cinizma in lažne sentimentalnosti... Lahko rečemo, da je roman »Na kmetije« zavoljo svoje sladkostrastnosti v moralnem oziru do kraja negativno delo.«

Tako torej presoja Potrčev roman svobodna kritika. Včasih bi tako delo vrgli med smeti, kakor zasluži; danes dobi zanj pisatelj najvišjo literarno nagrado. Časi se spreminjajo, a ne na boljše.

Umrl je Paul Claudel

Prejšnji petek ponoči je v 87 letu starosti umrl francoski pesnik in pisatelj Paul Claudel, eden silno maloštevilnih sodobnikov, o katerih bi bilo lahko reči, da so umetniki po božji volji. Paul Claudel je vsa desetletja po prvi svetovni vojni veljal v krščanskem svetu za vzoren lik umetnika. Njegovo ime je bilo znano po vsem svetu. Večji del svojega življenja je namreč prebil zdoma, v tujini. Dolga leta je bil francoski konzul na Kitajskem, nato na Češkem, na Damskem, v Braziliji, nato spet na Daljnem Vzhodu, na Japonskem, nazadnje pa v Washingtonu, v Združenih državah.

Bolj kot diplomata pa pozna Paula Claudela svet kot umetnika in človeka. In težko bi bilo reči, ali — gledano z večnostnega vidika — Claudel-umetnik odtehta Claudela-človeka. Resnica je namreč ta, da je bil P. Claudel najprej svetnik kot osebnost, ko kremenit značaj, kot katoličan, praktičen vernik, ki se kljub svojemu uglednemu diplomatskemu položaju nikdar ni sramoval hoditi vsak dan k sveti maši, moliti rožni venec, nositi celo škapulir — stvari, ki se zdijo pri nas vredne samo za dekle. Marsikdo med nami bi tega celo verjeti ne hotel, saj si navadno o umetniku ni mogoče kaj takega niti predstavljati. In vendar je bilo tako. Paul Claudel je bil najprej vzoren katoličan.

Toda z njim danes ne izginja sveta le skrajno harmonična katoliška osebnost, ampak tudi genialen umetnik, pesnik in pisatelj, dramatik, ki ga mnogi štejejo v eno vrsto s starodavnim Ajshilom in srednjeveškim Dantejem. Svoje živo krščanstvo je Paul Claudel kot veliki stavbenik v eni njegovih največjih dram, Peter Craonski, oblikoval v besedne umetnine, ki bodo preživele vse blodnje in iskanja od večeraj, danes in jutri, kajti vanje je ujel Duša, ki sije iz večnosti v večnost. Paula Claudela omenja slovstveni zgodovinar najprej med pesniki, liriki in prevajalci starih klasikov, še bolj kot to pa med dramatikami. Med njegovimi največjimi deli je misterij o mladenki Violaini in stavbeniku Petru Craonskem, misterij »MARIJINO OZNANJENJE«, ki ga imamo tudi v slovenskem prevodu. Pomembna so tudi dramska dela kot »Talec« in »Trdi kruh«.

Družba sv. Mohorja v Celju

Je letos izdala štiri redne knjige, ki jih je natisnila v 75.000 izvodih, to se pravi, v deset tisoč več kot prejšnje leto. Te knjige so: Koledar za l. 1955, Finžgarjeva povest »Gostač Matevža«, dr. Andreja Arnska knjiga »Domači zdravnik« in dr. Antona Trstenjaka »Pet poglavij iz psihologije medicinskih odnosov« z naslovom »Med ljudmi«.

Za desetletnico konca vojne je Koledar objavil uvodni članek, v katerem je med drugim zapisano, da je bilo ljudstvo razočarano zaradi izgube verskih in cerkvenih svoboščin. V »Ljudski pravici« 27. jan. je Lev Modic ostro napadel Koledar zaradi tega članka in je njega vsebino kakor tudi vsebino vse knjige označil kot direktno nasprotovanje »interesom slovenskih delovnih množic«. Lahko si mislimo, kako nejevoljno gledajo oblastniki na to ljudsko knjižno družbo in ji skušajo na vse načine omejevat poslanstvo. Predvsem skušajo razširiti svojo »Prešernovo družbo«, ki so jo letos dvignili na 50.000 članov.

Izšla je 2. števil. »Vera in dom«

»Vera in dom« postaja vedno bolj versko-kulturna revija vseh zamejskih Slovencev. To opazimo tudi iz imen sotrudnikov, ki so iz vseh krajev naših zamejskih pokrajin. Če pogledamo samo to številko opazimo članke s Koroske, Tržaške, Goriške, z Dunaja. Počasi se prvotna zamisel uresničuje.

Vsi dopisi iz Trsta naj se pošiljajo na naše tržaško poduredništvo: Vico delle Rose 7. Dopisov iz Trsta goriško uredništvo ne sprejema.

LISTNICA UREDNISTVA

Zadnji teden je zaradi pustnega praznovanja dospela pošta iz Trsta nekoliko prepozno. Zato smo šele v tej številki mogli objaviti nekatero dopise iz prejšnjega tedna. Gg. dopisniki in bralci s Tržaškega naj nam oprostite.

DAROVI**ZA TRŽASKO MARIJANIŠČE**

V februarju so za naš zavod prispevali tile dobrotniki:

G. Krapež Edvard pri Sv. Ivanu 1000; slaščičarna Sanein, Skedenj 1000; gdč. Ra- tej in Iskra, Trst 1000; po pok. g. žpk Gabrovšku A. 100.000; 2 dobrotnici iz Rojana 1000; g. Fr. Štuhec namesto venca za pok. g. A. Gabrovškem 3000; pekarna Čok na Opčinah 1200; openski cerkv. zbor namesto venca za pok. go Marijo Kosmač 2000; g. Malalan, elektr., Opčine 200 lir.

Vsem darovalcem naj poplača dobri Bog. Na 30. dan smrti za pok. g. A. Gabrovškem je bila v marijaniški kapeli darovana maša zadušnica ob molitvi vseh gojencev. Nekateri darovi oz. darovalci v februarju so bili že objavljeni.

ZA »KEMPERLOV SKLAD«

Namesto cvetja na grob pokojne Marije Lekšan daruje Marija Marušič 500 lir.

Hvala!

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

vsem, ki so kakorkoli sočustvovali z menoj ob hridki izgubi naše dobre matere

Marije Kosmač

predvsem č. g. župniku iz Boršta za poslovilne besede, g. dekanu in čč. sobratom, ki so jo spremljali na zadnji poti, čč. šolskim sestram, domačemu pevskemu zboru, osnovni šoli na Opčinah in v Borštu, strokovnemu tečaju na Opčinah, vsem darovalcem cvetja in udeležencem pogreba. Še posebno iskrena zahvala vsem prijateljem z Opčin, ki so tako velikodušno spremljali mojo žalost in mi na razne načine lajšali gorje.

Opčine, 27. II. 1955.

ANGEL KOSMAČ IN SORODNIKI

DARILNE POŠILJKE

razpošilja se vedno **TVRDKA CITRUS** IMPORT & EXPORT

Lastnik: Aleksander Goljevšček

TRST - TORREBIANCA 27 - TELEFON 2-44-67

Obračajte se na nas s polnim zaupanjem
in najsolidneje Vam bomo postregli!